

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

KEŞ-TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no:17174/03)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

2 Aralık 2008

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

© T.C. Dışışleri Bakanlığı, 2008. Bu gayrıresmi özet çeviri Dışışleri Bakanlığı Avrupa Konseyi ve İnsan Hakları Genel Müdür Yardımcılığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Dışışleri Bakanlığı Avrupa Konseyi ve İnsan Hakları Genel Müdür Yardımcılığı'na atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

USUL

T.C. vatandaşı Mustafa Keş (başvuran) tarafından Türkiye Cumhuriyeti aleyhine, 12 Mayıs 2003 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapılan 17174/03 numaralı başvuru sonucu bu dava görülmektedir

Başvuran Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İzmir Barosu avukatlarından S. Çetinkaya tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran 1950 doğumlu olup Simav'da ikamet etmektedir.

2 Şubat 2002 tarihli görevlendirme belgesine göre Ilıca ve Yeniköy köylerinde esrar imal edilip satıldığı iddiasını araştırmak üzere Ali Varlı (A.V.) ve Ökkeş Aktaş (Ö.A.) isimli jandarmalar sivil olarak Gazipaşa Jandarma Komutanlığı'nın sorumluluğunda bir operasyon gerçekleştirmişlerdir.

2 Şubat 2002'de iki jandarma tarafından hazırlanan olay yeri ve yakalama tutanaklarına göre muhbir Veli Doğan (V.D.) Mahmut Duran'ın evinde esrar bulundurduğunu söylemiştir. Yine aynı tutanağa göre muhbirin M.D.'ye uyuşturucu almak istediklerini söylemesinden sonra jandarmalar M.D.'nin evine alıcı kılığında gitmişler, M.D. evinde eroin olmadığını, ama daha sonra temin edebileceğini söylemiştir. Jandarma A.V., M.D.'den eroinin hemen temin etmesini veya kendisini olduğu yere götürmesini istemiştir. Daha sonra jandarma Ö.A. ve M.D. yanlarında muhbir olmadan Yeniköy'de başvuranın evine gitmişlerdir. Başvuranın salonuna yerleştikten sonra, M.D. başvurandan esrarı getirmesini çünkü Ö.A.'nın satın alacağını söylemiş, jandarma Ö.A. sonra beraberinde 2.276 kg. esrar ile oradan ayrılmıştır. Daha sonra resmi üniformalı bir jandarma ile gelerek başvuranın evinde arama yapmışlar, fakat arama sonucunda esrar bulunmamıştır. Jandarmalar A.V., Ö.A., İrfan Kısa, M.D. ve başvuranın imzasını taşıyan bir tutanak hazırlamıştır.

Jandarmalar tarafından 2 Şubat 2002'de saat 23.45'te düzenlenen arama tutanağında aleyhte kanıt bulunmadığı belirtilmiş ve yukarıda sayılan kişiler tarafından imzalanmıştır.

3 Şubat 2002'de M.D., Antalya barosundan bir avukat eşliğinde jandarmalar A.V. ve Ö.A.'ya başvuranın evinde ele geçirilen esrar konusunda ifade vermiştir. M.D. on gün kadar önce V.D.'nin esrar satın almak üzere yanına geldiğini, ona kendisinde esrar bulunmadığını, fakat bulabilecek birini tanıdığını söylediğini ifade etmiştir. V.D. bunun üzerine gitmiştir. V.D. beraberinde esrar satın almak isteyen başka biriyle M.D.'ye gelmiştir. M.D. onlara yanında esrar olmadığını, takip eden cuma günü gelmelerini söylemiş, bu kişilerin ısrarı karşısında komşu köydeki bir kişiden temin edilebileceğini belirtmiştir. M.D. Ö.A. ile başvuranın evine gittiklerini zira bu kişiden kendisine «toz» getirmesini istediğini, daha sonra da başvuranın evinden ayrıldıklarını dile getirmiştir. Bu arada A.V. diğerlerini başvuranın evinin yakınında

beklemekteydi. M.D. jandarmaların kendisini orada yakaladıklarını, sonra da başvuranı da yakalamak üzere başvuranın evine döndüklerini sözlerine eklemiştir.

3 Şubat 2002’de başvuran Antalya barosundan bir avukatın eşliğinde aynı şekilde jandarmalar A.V. ve Ö. A.’ya ifade vermiştir. Başvuran M.D.’yi çocukluğundan bu yana tanıdığını; yaklaşık altı ay kadar önce M.D.’nin içinde «ot» olan bir poşet ile evine geldiğini, otu en iyi kalite başka otla karıştırarak satmak istediğini, bu halde pek para etmeyeceğini söylediğini; poşetin kendisinde kaldığını beyan etmiştir. Başvuran M.D.’nin 2 Şubat 2002 tarihinde yanında tanımadığı başka biri ile evine geldiğini ve sözkonusu poşeti istediğini, kendisinin de bu poşeti ona verdiğini ifade etmiştir.

Başvuranın kızı Seval Keş de 3 Şubat 2002’de dinlenmiştir. S. Keş M.D.’nin siyah bir poşetle evlerine gelerek babasına verdiğini, poşeti daha sonra geri almaya geleceğini söylediğini ifade etmiştir. S. Keş M.D.’nin kendisinden bu durumdan kimseye söz etmemesini istediğini söylemiştir. 2 Şubat 2002’de M.D. tanımadığı biri ile evlerine gelerek babasından poşeti getirmesini istemiştir. M.D. ve diğer kişi siyah poşeti alarak gitmiştir. Daha sonra jandarmalar evlerine kendisini ve babasını yakalamak üzere gelmişlerdir.

Yine 3 Şubat 2002 tarihinde jandarmalar M.D.’yi tanıdığını ama başvuranı tanımadığını belirten V.D.’yi dinlemişlerdir. V.D. M.D.’nin esrar satıcısı olarak tanındığını söylemiştir. V.D., M.D.’ye esrar satın almak istediğini söylediğini, bilahare M.D.’nin evine jandarmalar Ö.A. ve A.V. ile gittiğini, M.D.’nin Ö.A.’yı tanımadığını, kendisinin ve Ö.A.’nın M.D.’den kendilerine esrar satmasını istediklerini, M.D.’nin takip eden cuma günü temin edebileceğini söylediğini, jandarma A.V.’yi bu durumdan haberdar ettiklerini belirtmiştir (duruşma tutanağının kalan kısmı okunamamaktadır).

Başvuran 4 Şubat 2002’de Antalya Cumhuriyet Savcılığında ifade vermiştir. Tutanağa göre başvuran avukat bulundurma hakkını reddetmiştir. Başvuran, M.D.’nin aylar önce evine gelerek kendine esrar dolu bir torba verdiğini, 2 Şubat 2002’de M.D. ve tanımadığı başka birinin evine geldiğini, M.D.’nin daha sonra poşeti getirmesini istediğini, M.D. ve diğer kişinin gittiklerini söylemiştir. Tutanakta başvuranın esrar sattığını inkâr ettiği ibaresi yazılmıştır.

M.D. 4 Şubat 2002’de Antalya Cumhuriyet Savcılığı’nda ifade vermiştir. M.D. avukat yardımını reddetmiştir. Adı geçen on gün kadar önce V.D. adlı birisinin gelerek satacak esrarı olup olmadığını sorduğunu, kendisinin de olmadığı cevabını verdiğini, 2 Şubat 2002’de saat 20.00 sularında V.D.’nin evine gelerek esrar satın almak istediğini, kendisinde esrar bulunmadığını söylediğini, V.D.’nin daha sonra Ö.A. adlı başka biri ile yeniden geldiğini ve esrar satın almak istediğini, kendisinin bu kişileri esrar temin edebilecek başka birine yönlendirdiğini, V.D. ve Ö.A.’nın bu kişiyi tanımadıklarını belirterek M.D.’den esrar satıcısına giderken kendilerine eşlik etmelerini istediklerini, kendisinin onları başvuranın evine kadar götürdüğünü, sivil giyimli jandarma Ö.A. ile başvuranın evine giderek «toz» satın almak istediklerini söylediğini, başvuranın da poşet içinde esrarı getirdiğini, uyuşturucunun satış fiyatı hakkında konuşmadıklarını, başvuranın esrar sattığını söylediğini işittiği için jandarmaları başvuranın evine götürdüğünü belirtmiştir. M.D. ayrıca başvurana esrar vermediğini de beyan etmiştir.

Aynı gün başvuran avukatı eşliğinde hakim tarafından dinlenmiştir ve hakim başvuranın tutuklanmasına hükmetmiştir. Başvuran, jandarmalar ve savcılık önünde verdiği beyanları onaylamıştır. Başvuran, esrar satmadığını ve kullanmadığını ama M.D. verdiği için içerisinde

esrar bulunan poşeti kabul ettiğini beyan etmiştir. Başvuran, masum olduğunu ileri sürmüştür.

8 Şubat 2002 tarihli iddianame ile Antalya Savcılığı başvuranı ve M.D.'yi teşekkül halinde uyuşturucu madde bulundurmak ve satmakla suçlamıştır.

12 Şubat 2002 tarihli bir kararla, Alanya Ağır Ceza Mahkemesi, İzmir Ağır Ceza Mahkemesi lehine görevsizlik kararı vermiştir.

9 Mayıs 2002 tarihli duruşmada, M.D. üzerine atılı olayları reddetmiştir. M.D. esrar kullanıcısı olduğunu kabul etmiş ancak bağımlı olmadığını ifade etmiştir. M.D. ormanda kenevir bulmuş ve bundan kendisine esrar yapmıştır. M.D. bu esrardan bir kısmını kişisel kullanımı için ayırmış kalanı bir poşete koyup saklaması için başvurana götürmüştür. M.D., başvuranın evde olmadığını ve başvuranın kızının poşetin içinde ne olduğunu sorduğunu ifade etmiştir. M.D., poşeteki tütün olduğunu söylemiş ve poşeti bizzat saklamıştır. M.D., başvuranın kızının poşeti sakladığı yeri gördüğünü belirtmiştir. M.D., olayların meydana geldiği akşam arkadaşlarının evinde olduğunu ve tanımadığı V.D. isimli bir kişinin kendisinden ot almak istediğini, kendisinde ot bulunmadığını söylediğini belirtmiştir. V.D. gittikten sonra sivil giyimli Ö.A isimli başka bir kişi ot almak için M.D.'nin yanına gelmiştir. Ö.A.'nın M.D.'ye kendisini tanıdığını söylemesine rağmen M.D. satıcı olmadığını söylemiştir. Bilahare M.D., V.D. ve Ö.A.'nın evine gelerek ot almak için ısrar ettiklerini, V.D. ile tartıştığını ve son olarak da jandarma A.V.'nin saklandığı yerden çıktığını dile getirmiştir. M.D., o zaman esrarı sakladığı yeri söylediğini, ardından başvuranın evine gittiklerini ve başvuranın kızına sakladığı poşeti getirmesini söylediğini beyan etmiştir. M.D., başvuranın esrarla hiçbir alakası olmadığını ifade etmiştir.

Aynı duruşma sırasında, Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranı da dinlemiştir. Başvuran, masum olduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, M.D.'yi tanıdığını ancak esrar kullanmadığını beyan etmiştir. Bir gün kendisi evde yokken, M.D. siyah bir poşetle evine gelmiş ve poşeti saklamıştır. Akşam, eve döndüğünde kızı M.D.'nin geldiğini söylemiş ancak başvuran poşetin içerisinde ne olduğuna bakmamıştır. Başvuran, aradan epey zaman geçtikten sonra bir akşam, M.D. ve bir kişinin evine geldiğini, kızından M.D.'nin bıraktığı poşeti getirmesini istediğini, poşeti ziyaretçilere verdiğini ve ziyaretçilerin gittiklerini, yaklaşık altı saat sonra jandarmaların kendisini yakalamaya geldiklerini söylemiştir. Başvuran, M.D.'nin suç ortağı olmadığını ifade etmiştir. Başvuran, gözaltında iken ve bilahare savcıya ve hakime verdiği ifadelerine zorla ve okumadan imzalatıldıkları için reddetmiştir. Başvuranın avukatı, müvekkilini suçlayan yazılı delillere itiraz etmiştir.

27 Haziran 2002 tarihli duruşmada, başvuran, kızının ve kendinin yapmış olduğu beyanlar arasında farklılık bulunduğu gerekçesi ile kızının ifadesinin yeniden alınmasını talep etmiştir. Başvuran ayrıca soruşturmanın genişletilmesini talep etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, V.D., Ö.A. ve A.V. ve S.K.'nin [ön soruşturma sırasında] ifadelerinin alınmış olduğunu, duruşmaya çağrılmalarının bir katkısı olmayacağını, somut kanıt unsurlarından ve başka ifadelerden suçun işleniş şeklinin yeterince ortaya konulduğu sonucuna ulaşıldığını belirterek sözkonusu talepleri reddetmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın evinde 2,276 kg esrar bulundurduğunun ve satmak üzere M.D.'ye verdiğinin tespit edilmiş olması muvacehesinde soruşturmanın derinleştirilmesine de gerek olmadığına karar vermiştir.

6 Ağustos 2002 tarihli bir kararla, Ağır Ceza Mahkemesi, teşekkül halinde uyuşturucu madde bulundurmak ve satmaktan başvuranı beş yıl hapis ve 272.630.122 TL para cezasına

çarpıtmıştır. Kararın gerekçesinde, mahkeme, başvuranın atılı olaylara itiraz etmesine rağmen, M.D. tarafından sunulan savunma layihısından, yer tespit tutanağından, V.D.'nin ifadesi ile diğer kanıt unsurlarından tamamından, V.D.'nin M.D.'de esrar bulunduğu bilgisini aldığı, V.D.'nin M.D. ile irtibata geçtiği ve bilahare A.V.'nin M.D.'den esrar istediği son olarak, M.D. ile Ö.A.'nın başvuranın evine gittiği, başvuranın M.D. ile sözkonusu jandarmaya 2.276 kg esrar verdiği sonucuna ulaşıldığını beyan etmiştir. Ağır Ceza Mahkemesi, başvuran ve suç ortağının birlikte hareket ettiği ve satmak amacıyla esrar bulundurdıkları sonucuna ulaşmıştır.

Ağır Ceza Mahkemesi, M.D.'yi de hapis ve para cezasına çarpıtmıştır.

Yargıtay'a sunduğu savunma layihasında, başvuran, Ağır Ceza Mahkemesi'nin muhbir V.D.'yi, jandarmalar Ö.A. ve A.V.'yi ve kızı Seval Keş'i dinlemediğini ileri sürmüştür.

10 Ekim 2002 tarihinde, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı esasa ilişkin görüşünü sunmuştur. Yazılı görüşünde Başsavcı, ilk derece mahkemesinde görülen ceza davasını, bir araya getirilen kanıt unsurlarını, talebin konusunu ve ilk derece mahkemesinin takdir yetkisini göz önüne alarak ilk derece mahkemesinin almış olduğu kararın onanması lehinde görüş belirtmiştir.

Sözkonusu görüş başvurana tebliğ edilmemiştir.

HUKUK

I. AİHS'NİN 6. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

AİHS'nin 6/1 maddesine atıfta bulunan başvuran Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının görüşünün kendisine tebliğ edilmediğinden yakınmaktadır.

AİHS'nin 6/1 ve 6. maddesinin 3 d) fıkrasına göndermede bulunan başvuran muhbir Veli Doğan ve kızı Seval'in ifadelerinin operasyona katılan jandarmalar Ali Varlı ve Ökkeş Aktaş tarafından alındığını iddia etmektedir. Başvuran ne avukatının ne mahkemenin bu tanıkları dinlediklerini ve aleyhteki tanıkları iddia makamı ile aynı şartlarda sorgulama imkanı olmadığını belirtmektedir. Başvuran 27 Haziran 2002 tarihli duruşma tutanağına atıfta bulunarak mahkumiyetinin ön soruşturmaya katılan ve ifadeleri alan jandarmalar tarafından hazırlanan tutanaklara dayandığını ileri sürmektedir.

A. Kabuledilebilirlik hakkında

AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde başvurunun dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle başvuru kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esasa dair

1. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının görüşünün tebliğ edilmemesi hakkında

Başvuran Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının görüşünün tebliğ edilmemesi doğrultusunda AİHS'nin 6/1 maddesince hakkaniyete uygun bir yargılamanın gerçekleşmediğini ileri sürmektedir.

Hükümet bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

Başvuran iddialarını yinelemektedir.

AİHM başvuranın sunduğu şikayete benzer bir şikayeti daha önce incelediğini ve Yargıtay Başsavcısı'nın gözlemlerinin niteliğini ve yargılanan kişinin yazılı olarak bunlara cevap verme olanağının bulunmamasını göz önüne alarak, Yargıtay Başsavcısı'nın görüşünün tebliğ edilmemesinden dolayı AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlal edildiği sonucuna ulaştığını hatırlatır (Bkz. sözü edilen Göç ve Tosun).

AİHM, Hükümetin Mahkemenin bu davada farklı bir sonuca ulaşmasını sağlayacak ikna edici hiçbir tespit ve delil sunmadığını tespit etmiştir.

Bu nedenle AİHS'nin 6/1 maddesi bu bakımdan ihlal edilmiştir.

2. Duruşma tanıkları

Başvuran AİHS'nin 6. maddesinin 3 d) bendine aykırı olarak muhbir Veli Doğan ve ihtilaflı operasyona katılan jandarmalar Ali Varlı ve Ökkeş Aktaş ile Seval Keş'i mahkemeye çağırıp sorgulama imkânını elde edemediğinden şikayetçi olmaktadır.

Hükümet başvuranın iddialarını karşı çıkarak iç hukuktaki mahkemelerin adı geçeni mahkum ederken özellikle evinde 2.276 kg esrar bulunmasını esas aldıklarını ifade etmektedir.

AİHM, kanıtların kabul edilebilirliğinin öncelikle iç hukuk kuralları tarafından düzenlendiğini belirtir. AİHS tarafından AİHM'ye verilen görev tanıkların ifadelerinin doğru bir şekilde delil olarak kabul edilip edilmediğini değerlendirmek değil, bütün olarak ele alındığında yargı sürecinin, delillerin sunulma yöntemi de dahil olmak üzere, hakkaniyete uygun olup olmadığını değerlendirmektir (Bkz. diğerleri arasında, Van Mechelen vd.-Hollanda, 23 Nisan 1997).

AİHM, ulusal mahkemelerin, dava dosyasındaki unsurları değerlendirmekle ve savunma tarafından sunmak istediği delillerin gerekliliğine karar vermekle ilke olarak yetkili oldukları kanaatindedir. Özellikle, AİHS'nin 6. maddesinin 3 d) bendi yine ilke olarak, yargı makamlarının şahitler tarafından sunulan delilin gerekliliğine karar verme olanağı tanır (Bkz. Vidal-Belçika kararı, 22 Nisan 1992). Bu nedenle bir sanığın bazı tanıkları sorgulayamadığı şikayetinde bulunması yeterli değildir. Sanığın duruşmaya tanık çağırma talebini önemini ve gerçeğin açığa çıkmasına ne şekilde katkıda bulunacağını açıklayacak şekilde gerekçelendirmelidir (Bkz. Perna-İtalya no: 48898/99; Roumiana Ivanova-Bulgaristan kararı no: 36207/03, 14 Şubat 2008). Bilhassa bir mahkumiyet kararı yalnızca veya büyük ölçüde sanığın ne soruşturma ne dava sırasında sorgulama ve sorgulatma olanağının bulunduğu aleyhteki bir tanığın beyanlarına dayanılarak alınmış ise savunma hakları AİHS'nin 6. maddesi gerekliliklerine aykırı olarak kısıtlanmış demektir (Solakov-Eski Yugoslavya Cumhuriyeti Makedonya kararı no: 47023/99).

AİHM, dosyadan, özellikle de Ağır Ceza Mahkemesi'nin gerekçelerinden, başvuranın teşekkül halinde uyuşturucu madde bulundurmak ve satmak suçu işlediği sonucuna ulaşıldığını tespit etmektedir. AİHM, ulusal mahkemelerin, başvurana atılı olayların takdiri ve inandırıcılığı üzerinde etkisi olan farklı kanıt unsurlarını derinlemesine ve titizlikle incelediğini belirtir. Söz konusu kanıt unsurları arasından, Ağır Ceza Mahkemesi, başvuran hakkında mahkumiyet kararı vermek için belirleyici somut bir unsuru yani başvuranın evinde

2.276 kg esrar ele geçirilmesini temel almıştır. Tanıkların ön soruşturma sırasında dinlenmeleri nedeniyle Ağır Ceza Mahkemesi, ihtilaflı tanıkların ifadelerinin alınmasının gerçeğin ortaya çıkmasında etkili olmadığına kanaat getirmiştir. Bu bağlamda, esas hakimlerinin başvuranı mahkum etmede temel aldıkları kanıt unsurları tanıkların beyanlarına dayanmamasına rağmen başvuran, tanıkların dinlenmesinin gerçeğin ortaya çıkmasında nasıl belirleyici olduğunu açıklamamaktadır (*Asch-Avustuya*, 26 Nisan 1991 tarihli karar; *a contrario*, *Hulki Güneş- Türkiye*, başvuru no: 28490/95). AİHM, mevcut dava koşullarında, tanıkların dinlenmesinin reddinin AİHS'nin 6. maddesinin 3. paragrafının d) bendine aykırı olmadığı kanaatindedir.

Sonuç olarak, başvuranın tanıkları sorgulama ve sorgulatma imkanının bulunmaması, AİHS'nin 6. maddesinin 1. paragrafını ve 3. paragrafının d) bendini ihlal edecek derecede başvuranın savunma hakkına yönelik bir müdahale oluşturmamaktadır.

Bu itibarla, AİHS'nin 6. maddesinin 1. paragrafı ve 3. paragrafının d) bendi ihlal edilmemiştir.

II. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Tazminat

Başvuran, maruz kaldığı manevi zarar için 10.000 Euro talep etmektedir.

Hükümet, başvuranın talebinin aşırı olduğu ve sebepsiz zenginleşmeye yönelik olduğu kanaatindedir.

AİHM, işbu kararın başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için yeterli adil tatmin oluşturduğu kanaatindedir.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran, ulusal mahkemeler ve AİHM önünde yapmış olduğu yargılama masraf ve giderleri için 3.000 Euro talep etmektedir. Başvuran, talep ettiği miktarı kısmen belgelendirmektedir.

Hükümet, başvuranın talebine itiraz etmektedir ve AİHM'den sözkonusu talebi reddetmesini talep etmektedir.

AİHM, içtihadından çıkan kriterlere göre, talep edilen yargılama masraf ve giderlerinin gerçekten gerektiği şekilde ortaya konup konmadığının ve miktarının makul olup olmadığının araştırılması gerektiğini gözlemlemektedir (bkz, E.B. – Fransa, başvuru no: 43546/02). Yukarıda sözü edilen kriterler ve sahip olduğu unsurlar ışığında AİHM, başvurana 2.000 Euro ödenmesinin makul olduğu kanaatindedir.

C. Gecikme faizi

Gecikme faizi Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artış eklenerek belirlenecektir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun *kabuledilebilir* olduğuna;
2. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının görüşünün tebliğ edilmemesi nedeniyle AİHS'nin 6/1 maddesinin *ihlal edildiğine*;
3. Tanıkların dinlenmesine ilişkin AİHS'nin 6. maddesinin 1. paragrafının ve 3. paragrafının d) bendinin *ihlal edilmediğine*;
4. İşbu kararın kendisinin başvuranın maruz kaldığı manevi zarar için yeterli adil tatmin *oluşturduğuna*;
5. a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, her türlü vergiden muaf tutularak Savunmacı Devlet tarafından başvurana yargılama masraf ve giderleri için 2.000 Euro (iki bin Euro) *ödenmesine*;
b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;
6. Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 2 Aralık 2008 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.